

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ

Δημήτριος Α. Κορομηλάς

Ο Πετεινός

Κωμωδία

Ημερολόγιον Οικογενειακόν (Περρή – Βαμπά), Αθήνα (1876), σ. 72-115.

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΠΑ

— 0 —

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

ΑΝΔΡΕΑΣ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἰθούσαν φιλοκάλως διακεκοσμημένην ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Νικολάου. Θύρα εἰς τὸ βίθιος καὶ ἕτεραι πλάγια. Ἀνάκλιντρον ἀριστερᾷ τοῦ θεατοῦ καὶ ἐστία κατέναντι, ἐφ' ἧς κηροπήγια, ὠρολόγιον ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἑκατέρωθεν ἀνθοφόρα ἀγγεῖα. Πρὸ τῆς ἐστίας τράπεζα μικρά, ἕδραι, ἐδώλιον κτλ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καθημένη, ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Εἶσαι μόνη;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Θέλεις τίποτε;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ναί, κάτι ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ παρατηροῦσα αὐτὸ

Ἔλα, κάθησε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ καθήμενος παρ' αὐτῆς.

Καὶ καλὰ ὅτι σὲ ἠῦρα μόνην. Δὲν μοῦ λέγεις, Κλεονίκη; . . . Μὰ τί ἔχεις καὶ μὲ κυττάζεις μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Τίποτε· τί ἔχεις νὰ μοῦ εἰπῆς;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ μειδιῶν.

Δῆλα δὴ πρέπει νὰ ἔχῃς ἀδελφὸν σὰν κ' ἐμένα, νὰ σ' ἀγαπᾷ ὅπως σ' ἀγαπῶ, νὰ φροντίζῃ ὅπως φροντίζω περὶ σοῦ, διὰ νὰ ζῆς ἀμέριμνος.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἀνυπομόνως.

Καλά, λοιπόν;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελῶν.

Λοιπόν, λοιπόν, τίποτε λοιπόν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ δυσαρέστως.

Αὐτὸ ἤθελες νὰ μοῦ εἰπῆς;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Μὰ δὲν θὰ κατορθώσω ποτὲ νὰ σοῦ κόψω αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα; Τί περιέργεια εἶν' αὐτή, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ἐγὼ περιέργος;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ἄσχι ἐγώ. Ποιδὲς ἐσκάλισε πάλιν τὸ χαρτοφυλάκιόν μου χθὲς βράδυ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἐρυθριῶσα.

Ἦθελα νὰ ἰδῶ ἂν ἦτο κανένα γράμμα τῆς μητέρας.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ἄφυσέ τ' αὐτά· τί ἐζήτεις ἐκεῖ μέσα;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Τίποτε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ζητῶν νὰ ἐγερθῆ.

Κ' ἐγὼ δὲν σοῦ λέγω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχα νὰ σοῦ εἰπῶ, ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ μοῦ εἰπῆς τί ἐζήτεις.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ κρατοῦσα αὐτόν.

Νικόλαε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ὅχι, ὄχι.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ μετὰ συστολῆς.

Πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Μὲ δύο λέξεις.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ κάτω νεύουσα.

Σὲ εἶχα ἰδῆ νὰ βάλῃς μίαν φωτογραφίαν, ἡ ὁποία μοῦ ἤρεσκε καὶ ἤθελα νὰ τὴν ἰδῶ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Φωτογραφίαν; ἐγὼ ἔβαλα φωτογραφίαν;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἐρυθριῶσα.

Τοῦ κυρίου Ἀνδρέα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ἄ, ναι, τώρα ἐνθυμοῦμαι. Ἀλήθεια;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Σὲ βεβαιῶ. Λέγε, τί ἔχεις νὰ μοῦ εἰπῆς;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Θὰ κάμωμεν ὅμως μίαν συμφωνίαν. Θὰ μοῦ δώσης τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου, ὅτι δὲν θὰ σκαλίσης ποτὲ πλέον τὸ χαρτοφυλάκιόν μου.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Σοῦ τὸν δίδω.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ὅτι δὲν θὰ θελήσης ν' ἀναγνώσης οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον χαρτάκι, τὸ ὁποῖον θὰ εὔρης.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ναί, ναί.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ,

Ὅτι τέλος πάντων δὲν θὰ ἦσαι πλέον εἰς ἀφόρητον βαθμὸν περιέργος.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι. Τί ἔχεις νὰ μοῦ εἰπῆς;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελῶν.

Ὁραῖα κρατεῖς τὸν ὄρκον σου· ἀκόμη δὲν τὸν ἔκαμες καὶ μ' ἐρωτᾶς τί ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε περιέργεια.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Καὶ τί ἄλλο εἶνε;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Αἶ, πολὺ καλὰ μὴ μοῦ λέγῃς τίποτε· νὰ, δὲν σ' ἐρωτῶ πλέον.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ.

Θὰ τὸ ἰδοῦμεν. (ἐγειρόμενος) Χαῖρε.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἰδίᾳ.

Φεύγει;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ.

Θὰ ἐρωτήσῃ ἄρα γε;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἰδίᾳ.

Χωρίς νὰ μοῦ τὸ εἰπῆ; (στρεφομένη καὶ θέλουσα νὰ ὀμιλήσῃ αὐτῷ).
Νικ... (ἰδίᾳ). Θὰ σκάσω...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ παρὰ τὴν θύραν.

Τί εἶπες;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ἐγώ; τίποτε... (ἰδίᾳ). Θὰ σκάσω.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ.

Προσποιεῖται; (πλησιάζων αὐτήν). Χαῖρε.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ἀντίχαιρε!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Δὲν μ' ἐρωτᾷς τί ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ὁ Θεὸς φυλάξοι!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ καθήμενος.

Ἄ! τώρα μάλιστα ἠθέλησα νὰ σὲ δοκιμάσω.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἰδίᾳ.

Δόξα σοι ὁ Θεός!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ἦθελα νὰ σ' ἐρωτήσω, Νίκη μου, τί ιδέαν ἔχεις περὶ γά-
μου ἐν γένει καὶ περὶ τοῦ ἰδικοῦ σου ἐν μέρει.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἐρυθριῶσα.

Τί ἐρώτησιν μοῦ κάμνεις;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Πῶς θὰ σοῦ ἐφαίνετο δῆλα δῆ, ἐάν, ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ περι-
μένεις, σοῦ δώσουν ἓνα καλὸν ἄνδρα;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ κάτω νεύουσα.

Μά

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ἄκουσε λοιπόν· τὸν Παχώμιον τὸν γνωρίζεις.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Θεέ μου! τὸν Παχώμιον!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελῶν.

Αἴ! περίμενε δὰ ὀλίγον· δὲν θὰ σοῦ δώσω τὸν Παχώμιον· τί διάβολο! διὰ τὴν ἀδελφήν μου θὰ εὔρω καλλίτερον γαμβρόν. Ὁ Παχώμιος ἤλθε πρὸ ὀλίγου καὶ μοῦ ἐπρότεινε

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Μὰ δὲν βιάζομαι, Νικόλαε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Στάσου νὰ ἰδῆς . . . μοῦ ἐπρότεινε τὸν κύριον Σαλτέκην, δὲν τὸν γνωρίζεις· ἐγὼ ὅμως σὲ βεβαιῶ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ ἄνδρας ὁ ὁποῖος εἶνε διὰ σέ. Καλός, νέος, δὲν πρέπει νὰ ἦνε παραπάνω ἀπὸ τριανταπέντε χρόνων, ἔχει μικρὰν τινα περιουσίαν, εἶνε βουλευτής, θὰ γίνῃ ὑπουργός . . .

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἀδημονοῦσα.

Μὰ δὲν ἔχω καμμίαν βίαν, σὲ διαβεβαιῶ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Δὲν ἐννοεῖς ὅτι αὐτὸ τὸ συνοικέσιον εἶνε τύχη διὰ σέ; ἀφοῦ σοῦ λέγω ὅτι θὰ γίνῃ καὶ ὑπουργός. Σήμερον κάθε βουλευτής ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ ὑπουργός. Φαντάσου νὰ ἦσαι ὑπουργίνα.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Δὲν θέλω τίποτε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐγειρόμενος.

Δὲν θέλεις, δὲν θέλεις, πταίω ἐγὼ ποῦ κάθημαι καὶ ὀμιλῶ
μαζῆ σου.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἰδίᾳ.

Ἄχ, Θεέ μου! καὶ ὁ Ἀνδρέας ἔχει τόσας ἡμέρας νὰ ἔλθῃ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ συνάζων ἔτι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εὐρίσκει.

Δὲν ἐσκούπισαν σήμερον ἐδῶ; . . . Ἐπειτα ἅμα γίνοι ὑ-
πουργὸς θὰ μὲ ὠφελήσῃ κ' ἐμένα; δὲν ἐννοεῖς ὅτι ἔχω κ' ἐγὼ
νὰ κερδίσω;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Πὲς λοιπὸν ὅτι πρὸς τὸ συμφέρον σου ὀμιλεῖς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ διορθῶν τὰ κηροπήγια.

Πρῶτον συμφέρον μου εἶνε σὰ σοῦ εὖρω καλὸν ἄνδρα; αὐ-
τὸν τὸν κῆρα; διατί νὰ σοῦ κρύψω ὅτι δύναμαι κ' ἐγὼ νὰ
ὠφελθῶ; Ἄν ἦτο αὐτὸς ὑπουργὸς σήμερον θὰ εἶχαμεν τὴν
παραχώρησιν τοῦ μεταλλείου, τὸ ὁποῖον πρὸ τόσου καιροῦ
ζητῶ καὶ ἂν θέλω νὰ πάρω τὸ μεταλλεῖον δὲν τὸ θέλω παρὰ
διὰ σέ. Τέσσαρα ἔτη εἶμαι τῶρα νυμφευμένος καὶ παιδιὰ δὲν
ἔχω; διὰ ποῖον ἄλλον τὸ θέλω; Ἀκουσέ με, Νίκη μου, σκέ-
ψου το καλλίτερα (παρατηρῶν τὸ ὠρολόγιόν του) Τί ὥρα εἶνε; δέκα,
ἄ! διάβολε!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Φεύγεις;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀπαξιόμενος αὐτήν.

Ναί, πρέπει νὰ πηγαίνω. Σκέψου το, Νίκη μου! ἔχομεν
καιρὸν, δὲν θὰ τοῦ δώσω ἀπάντησιν ἀμέσως. (βλέπων τὴν Φαι-
ναρέτην) Ἄ, ἔλα καὶ σύ, Φαιναρέτη, νὰ τῆς ὀμιλήσῃς.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Δὲν θὰ φάγης ἐδῶ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ναί, ναί, θὰ ἔλθω· πηγαίνω νὰ ἰδῶ τὶ ἀπέκαμαν δι' αὐτὸ τὸ ἄλλο μεταλλεῖον· ἐλπίζω νὰ μᾶς τὸ δώσουν, εἶνε πλουσιώτατον, ὅλον ἀργυροῦχος μόλυβδος.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Θ' ἀργήσης;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ὅχι δά, πέντε δέκα λεπτὰ τὸ πολὺ. Ὁμίλησε τῆς Κλεονίκης· τῆς εἶπα διὰ τὸν Σαλτέκην, δὲν τῆς ἀρέσει, κύτταξε νὰ τὴν καταπίσης. Χαῖρε! (βλέπων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σκουπίδια)
 Ἄ! μὰ δὲν ἐσκούπισαν σήμερον ἐδῶ;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Πῶς δὲν ἐσκούπισαν;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Δὲν βλέπεις; παντοῦ σκουπίδια.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Οὐ καὶ σὺ καταντᾶς ἀνυπόφορος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Μὰ κύτταξε σὲ παρακαλῶ. Φώναξε κάμμιαν νὰ σκουπίσῃ· ἤμπορεῖ νὰ ἔλθῃ καὶ κανεῖς. Χαίρετε. . . Νίκη μου, αἴ μὴ δὰ τόσον μελαγχολική. (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΙ ΑΝΩΤΕΡΩ πλὴν τοῦ ΝΙΚΟΛΑΟΥ.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Τί ἔχεις; διατί κλαίεις;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Μὰ νά, δὲν ἀκοῦς τί λέγει ὁ ἀδελφός μου; θέλει νά μὲ ὑπανδρεύσῃ.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Αἶ καλά, καὶ πρέπει νά κλαίς δι' αὐτό;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Δὲν τὸν θέλω.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Δὲν τὸν θέλεις, μὴ τὸν πάρῃς δὲν σὲ βιάζει κανεὶς.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ κλαυθμουρίζουσα.

Ναί, μάλιστα, δὲν μὲ βιάζει. Ὁ Νικόλαος μοῦ λέγει ὅτι πρέπει νά τὸν πάρω κ' ἐγὼ δὲν τὸν θέλω, νά, δὲν τὸν θέλω!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Μὴ κλαίς, Νίκη μου. Ἄλλο κοκὸ κ' αὐτό. Ἐδῶ, παιδί μου, χάνονται ἡ νέαις γιὰ νά παντρευτοῦν καὶ σὺ μὲ δάκρυα τὸ πέρνεις;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Δὲν θέλω νά ὑπανδρευθῶ· δὲν θέλω.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Τί νά σοῦ εἰπῶ· βέβαια ἀφοῦ δὲν τὸν θέλεις νά μὴ τὸν πάρῃς, ἀλλ' ἄφησε αὐταὶς ταῖς ιδέαις· τί θὰ εἰπῇ δὲν θέλω νά ὑπανδρευθῶ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Νά, δὲν θέλω.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Ἔλα, ἔλα ἡσύχασε, δὲν θέλεις ἄς ἀγαποῦσες κανένα κ' ἔβλεπες γελᾶς, αἶ; Μεγάλη δὲ θεολογία διὰ νὰ τὸ ἐννοήσῃ κανεὶς δὲν χρειάζεται. Γελᾶς; μήπως ἡ ἄρνησις αὐτὴ ἔχει ἄλλην αἰτίαν; αἶ; διατί σιωπᾶς; Ἔλα, Νίκη μου, πές μου τὴν ἀλήθειαν. (περιπτυσσομένη αὐτήν). Λέγε μου, ἀγαπᾶς κανένα;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ἦχι.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Λέγε τώρα, οὐ καὶ σύ! Μήπως ἦνε ἐκεῖνος ὁ Ξανθὸς ποῦ τὸν βλέπω καὶ περνᾷ συχνὰ πυκνὰ ἀπὸ κάτω;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ἦχι δὲν εἶνε αὐτός.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Δὲν εἶν' αὐτός, λοιπὸν εἶν' ἄλλος; λοιπὸν ἀγαπᾶς;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Δὲν εἶπα ἐγώ...

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Μὰ ἐγὼ ἐννόησα. Ἔλα λέγε; μήπως κανένα ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ Νικολάου; (Ἡ Κλεονίκη ἐνδοκρως καὶ εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῆς Φαιναρέτης τὸ πρόσωπον αὐτῆς κρύπτουσα κατανεύει). Ποῖον; τὸν Ἀνδρόνικον; (Ἡ Κλεονίκη ἀρνεῖται διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς). Τὸν Γεώργιον; (ἀρνεῖται πάλιν). Τὸν Θεμιστοκλῆν, τὸν Χαρίλαον, τὸν Ἰωάννην; (Ἡ Κλεονίκη ἀρνεῖται πάντοτε). Μὰ ποῖον ἄλλον; ἄλλος δὲν μένει παρὰ ὁ Ἀνδρέας; (Ἡ Κλεονίκη, κατανεύει). Τὸν Ἀνδρέαν;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ δειλῶς.

Ναί.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἐγειρομένη.

Τὸν Ἀνδρέαν! Μὰ εἶσαι βεβαία ὅτι τὸν ἀγαπᾷς;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Τὸν ἀγαπῶ, Φαιναρέτη μου, τὸν ἀγαπῶ.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Κι' αὐτός;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Μ' ἀγαπᾷ κι' αὐτός.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἰδίᾳ.

Ἄ! τὸν ἄθλιόν! (μεγαλοφώνως). Καὶ σοῦ τὸ εἶπε ποτέ, σοῦ τὸ εἶπε;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Χιλιάκις.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Ποῦ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ἐδῶ.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Ἐδῶ, ἐδῶ ἐμπρός μου καὶ δὲν ἐνόησα τίποτε;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ὅσάκις ἔλειπες ἤρχετο αὐτός καὶ ἐκαθήμεθα μαζῇ ἅμα δὲ ἦσο ἐδῶ ἐγὼ δὲν ἐφαινόμην· μὲ εἶχε παρακαλέσει νὰ μὴ σοῦ εἶπῶ τίποτε.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Καὶ σὲ ἀγαπᾷ πρὸ πολλοῦ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Πρὸ δύο μηνῶν σχεδόν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἰδίᾳ· ἐν ταραχῇ.

Λοιπὸν αὐτὴ ἦτο ἡ ψυχρότης του τόσον καιρόν, ἡγάπα
τὴν Κλεονίκην;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Τί ἔχεις;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Ἐγώ; τίποτε, ἀλλὰ μοῦ ἐφάνη παράδοξον.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Διατί; δὲν εἶνε καλός; (ξαιδρυσμένη) Ἄ! καυμένη, ἂν
ἤξευρες πόσον μὲ ἀγαπᾷ!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ τεταραγμένη.

Ἐν τούτοις δὲν ἔκαμες καλὰ νὰ τὸν ἀγαπήσης, δὲν ἤξεύ-
ρεις τί ἄνθρωπος εἶνε.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ἄ, Φαιναρέτη μου, τί λέγεις; δὲν τὸν εἶδα τόσαις φοραῖς;
Τί αἰσθήματα εὐγενῆ ποῦ ἔχει, τί καρδίαν γενναίαν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Ἄλλ' ἡ οἰκογένειά του; Πόθεν εἶνε; πόθεν ἔρχεται, κανεὶς
δὲν γνωρίζει.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ἄν δὲν τὸν ἐγνώριζε θὰ τὸν εἶχε φίλον ὁ Νικόλαος; μή-
πως δὲν ἤξεύρεις πόσον δύσκολος εἶνε εἰς τοὺς φίλους του ὁ

ἀδελφός μου; ὁ Ἄνδρέας εἶνε ἐπιστήθιος τοῦ φίλου, ἀνετράφησαν σχεδὸν μαζῆ. Ἐγὼ τὸν ἠγάπων πρὸ πολλοῦ καὶ ὅταν μοῦ εἶπεν ὅτι μὲ ἀγαπᾷ δὲν φαντάζεσαι τὴν χαρὰν μου; ἤθελα νὰ τὸ φωνάξω, νὰ τὸ εἰπῶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλὰ μὲ εἶχε παρακαλέσει νὰ μὴν εἰπῶ ποτὲ τίποτε εἰς κανένα, οὔτε εἰς ἐσέ.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Ἄ! σοῦ εἶπεν. . .

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ἄλλὰ μὲ συγχωρεῖς ὅτι σοῦ τὸ ἔκρυψα τόσον καιρόν, αἶ; μὲ συγχωρεῖς; θὰ δμιλήσης τοῦ Νικολάου; εἶπέ τοῦ το σὺ, διότι ἐγὼ δὲν τολμῶ. Φαιναρέτη μου, θὰ τοῦ δμιλήσης;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Καλά, καλά, πήγαινε τώρα.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Μὰ πῶς εἶς' ἔτσι; ὡς νὰ σὲ ἐλύπησεν ὅτι σοῦ εἶπα πῶς ἀγαπῶ τὸν Ἄνδρέα.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ μετὰ μικρὰν παῦσιν.

Ἐννοεῖς πολὺ καλὰ ὅτι. . . ἐννοεῖς, ὅτι ἐγὼ φέρω εὐθύνην. Πῶς; σ' ἔχω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου κ' ἐδῶ, ἐδῶ ὑπὸ τὰ ὄμματά μου σύ. . .

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἰκετευτικῶς.

Ἄ! Φαιναρέτη μου, συγχώρησέ με.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Πήγαινε, πήγαινε.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Θὰ τὸν παρακαλέσης;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Πήγαινε σὲ παρακαλῶ.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἰδίᾳ.

Πῶς τὴν ἐτάραξεν αὐτό· μὰ ἀφοῦ μου εἶχεν εἰπῆ νὰ τὸ κρατήσω μυστικόν.

Ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ διατρέχουσα τὴν αἴθουσα.

Ἄ! θὰ σκάσω! θὰ σκάσω! τὸν ἄθλιον! τίς νὰ το πιστεύσῃ, τίς νὰ πιστεύσῃ ὅτι θὰ μ' ἀπατήσῃ τοιουτοτρόπως; καὶ ποῦ; ἐδῶ, ἐδῶ μέσα εἰς τὸ σπίτι μου, χωρὶς νὰ ἐννοήσω τίποτε· πρὸ δύο μηνῶν εἶπεν. Ἄ! ἔπρεπε νὰ τὸ φαντασθῶ· ἀλλὰ ποῦ νὰ πάγῃ ὁ νοῦς μου. Καὶ ἤκουσα τοὺς ὄρκους του, κ' ἐπίστευσα τὰ δάκρυά του. Ἄ! ὁ Θεὸς μ' ἐφύλαξε καὶ δὲν ἐλησμόνησα τὰ καθήκοντά μου· ἀλλὰ εἶχα λάβει συμπάθειαν πρὸς αὐτόν, τὸν ἐλυπούμην τόσον καιρὸν ποῦ τὸν εἶδον μελαγχολικὸν καὶ ἤρχιζα νὰ τὸν ἀγαπῶ. Ὅχι, δὲν τὸν ἀγαπῶ πλέον· τὸν μισῶ, τὸν ἀποστρέφουμαι. Θὰ τοῦ γράψω νὰ μὴ πατήσῃ ποτὲ πλέον εἰς τὸ σπίτι μου. (μετὰ μικρὰν σιγῆν) Ἄλλ' ἂν ζητήσῃ τὸν λόγον ὁ Νικόλαος; ἂν αὐτὸς τοῦ εἰπῆ... Ἄ! ὄχι δὲν θὰ ἔχῃ τὸ θάρρος ποτέ· εἶνε παιδικὸς τοῦ φίλου καὶ τρέμει μὴ τυχὸν λάβῃ τὴν παραμικροτέραν ὑπόνοιαν ὁ Νικόλαος. Ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ δικαιολογήσω ἐγώ, πῶς; (...ζητημένη πρὸ τῆς τραπέζης) Ἀδιάφορον· θὰ εὔρω ἓνα λόγον.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ καθημένη ἈΝΔΡΕΑΣ.

ἈΝΔΡΕΑΣ ἰδίᾳ.

Εἶνε μόνη. (προχωρεῖ καὶ κάθηται ἐπὶ τινος ἔδρας) Τί κάμνει αὐτοῦ; γράφει; (μετὰ τινὰ σιγῆν) Αὐτὴ ἡ συνάντησις κατέστη πλέον

ἀναγκαία· Ὅα ἔλθωμεν εἰς ἐξηγήσεις, ἀλλ' ὁ σκοπὸς εἶνε νὰ κατορθώσω νὰ προέλθῃ ἐκ μέρους τῆς ἡ ῥῆξις.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ὑπεγράφευσα τὴν ἐπιστολήν.

Πιστεύω νὰ μὴ πατήσῃ πλέον μετὰ τὸ γράμμα τοῦτο.

ΑΝΔΡΕΑΣ ἰδίᾳ

· Τί λέγει;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἀναγινώσκουσα.

Κύριε Ἀνδρέα.

ΑΝΔΡΕΑΣ ἰδίᾳ

Πρὸς ἐμὲ γράφει;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἀναγινώσκουσα.

*Διὰ τῆς ἐπιστολῆς μου ταύτης σᾶς παρακαλῶ νὰ λησμο-
ρήσητε τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου.*

ΑΝΔΡΕΑΣ ἐγειρόμενος, ἰδίᾳ

Ἄ! ἄ!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἀναγινώσκουσα.

*Ἡθέλησα νὰ πιστεύσω τοὺς ὄρκους σας καὶ σᾶς ἠγά-
πησα· τὸ ὁμολογῶ· ἀλλὰ σήμερον σᾶς μισῶ, διότι σᾶς ἐγνώ-
ρισα καλῶς.*

ΑΝΔΡΕΑΣ ἰδίᾳ.

Παναγία μου, νὰ ᾔτο ἀλήθεια!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἀναγινώσκουσα.

*Συνητριψατε τὴν καρδίαν μου· ἀλλ' ἐγὼ ἐκδικουμαι· σᾶς
καταστρέφω τὴν εὐτυχίαν, διότι τὴν Κλεονίκην, τὴν ὁποίαν
ἀγαπᾶτε δὲν θὰ τὴν πάρετε ποτέ.*

Διπλοῖ τὴν ἐπιστολήν.

ΑΝΔΡΕΑΣ ἰδίᾳ.

Ἄ, ἄ! τὰ πράγματα εἶνε πολὺ σοβαρὰ καὶ τὴν ἔχομεν κακὰ μήπως ἡ Κλεονίκη τῆς εἶπε τίποτε; Ἄ! δὲν μὲ ἄφινεν ἐμένα. (μετὰ τινὰ παῦσιν) Ἄλλος τρόπος δὲν μᾶς μένει τώρα παρὰ ἡ κωμωδία. Ἐμπρὸς λοιπόν. Ἰπεχωρεῖ πρὸς τὴν θύραν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἐπιγράφουσα τὸν φάκελλον.

Ἐλπίζω νὰ τὸν εὔρη εἰς τὸ σπίτι τὸ γράμμα μου.

ΑΝΔΡΕΑΣ προσποιούμενος ὅτι εἰσέρχεται.

Πάντοτε ὠραία, πάντοτε χαρίεσσα, κ' ἐγὼ εὐτυχῆς ὅτι τοιοῦτος Θεσαυρός. . .

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ διακόπτουσα αὐτόν.

Κυρίε μου, σᾶς ἔγραψα, ἀλλ' ἀφοῦ εἶσθ' ἐδῶ, λάβετε.

ΑΝΔΡΕΑΣ λαμβάνων μετὰ δισταγμοῦ τὴν ἐπιστολήν.

Τί εἶν' αὐτό;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἐργίλως.

Ἄναγνώσατε.

ΑΝΔΡΕΑΣ κρατῶν τὴν ἐπιστολήν.

Καὶ δὲν μοῦ λέγετε διὰ ζώσης φωνῆς ὅ,τι θέλετε; εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ γράψετε; δὲν εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας πάντοτε, δὲν εἶμαι. . .

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Ἄναγνώσατε.

ΑΝΔΡΕΑΣ ἀποσφραγίζων τὸν φάκελλον.

Ἄφοῦ τὸ θέλετε. (διατρέχων τὴν ἐπιστολήν ταχέως) Τί; σεῖς; σεῖς γράφετε αὐτά; . . . εἰς ἐμέ; εἰς ἐμέ, ὅστις σᾶς ἀγαπῶ ἐμμανῶς; ὦ! ποτέ! (συνολίθει τὸ γράμμα καὶ τὸ πετᾶ μακρὰν αὐτοῦ) Ποτέ. . . Φαιναρέτη μου, σ' ἀγαπῶ. . .

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ τείνουσα τὸ εὖς.

Θεέ μου! ὁ σύζυγός μου.

ΑΝΔΡΕΑΣ κρύπτων τὸν φάκελλον εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Ἄ!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Τὸ γράμμα, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ποῦ τὸ ἐπετάξατε;

ΑΝΔΡΕΑΣ βλέπων τὸν Νικόλαον.

Ἄ! . . . ἀδύνατον πλέον.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἐνοῦσα τὰς χεῖρας.

Θεέ μου· Θεέ μου!

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ἦ! τῆς κακοηθείας καὶ τοῦ αἵσχους τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, τὸ μεταλλεῖον δὲν μοῦ τὸ δίδουν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ κρυφίως τῷ Ἄνδρῃ.

Τὸ γράμμα, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ

ΑΝΔΡΕΑΣ ὁμοίως.

Μὰ πῶς;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ βλέπων τὸν ΑΝΔΡΕΑΝ.

Ἄ! ἐδῶ εἶσαι, Ἄνδρῃ; τί κάμνεις; τὸ ἔχασα, φίλε μου, τὸ μεταλλεῖον. . .

ΑΝΔΡΕΑΣ διὰ τοῦ ποδὸς ἀπομακρύνων τὸ γράμμα.

Πηγαίνομεν μαζῆ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἔκπληκτος.

Ποῦ νὰ πᾶμε;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

"Οπου θέλεις. . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Μὰ τί λέγεις, σὸ Θεό σου;

ΑΝΔΡΕΑΣ ἰδίᾳ.

Θεέ μου, δὲν ἤξεύρω τί λέγω. (στρέφει περὶ τὸ γράμμα) Πῶς νὰ
τὸ πάρω; Κύπτει διὰ νὰ τὸ πάρῃ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ προλαμβάνων.

"Α! μὴν πειράζεσαι. Μὰ δὲν εἶπες, Φαιναρέτη νὰ σκου-
πίσουν;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ πίπτουσα ἐπὶ ἔδρας.

"Α!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ πλησιάζων αὐτήν.

Τί ἔχεις;

ΑΝΔΡΕΑΣ τρέμων.

"Ω! τί ἐπάθαμεν!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Αὐτὴ ἢ εἶδης σ' ἐτάραξεν;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ μετὰ τινὰ παῦσιν.

Ναί, ἤλπιζον. . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Θέλεις δ' ἕ, ὄν νερόν;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

"Οχι' σ' εὐχαριστῶ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ τῷ Ἀνδρέᾳ.

Εἶχε κάμμιαν προδιάθεσιν πρωτήτερα;

ΑΝΔΡΕΑΣ τετραρχυμένους.

Τρώγω, τρώγω.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελῶν.

Αἴ, μὰ δὲν μοῦ λέγεις ὅτι τὰ ἔχεις χαμένα; ποιὸς σοῦ ἔμιλει περὶ φαγητοῦ; (τῇ Φαιναρέτῃ) Πῶς εἶσαι;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ προσπαθοῦσα νὰ ἐγερθῇ.

Καλλίτερα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Φαντάσου, Ἄνδρέα...

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Τὸ φαντάζομαι.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Τί πράγμα;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Αὐτὸ ποῦ λέγεις.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Μὰ δὲν εἶπα τίποτε.

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Ἄ! δὲν εἶπες τίποτε; (ἰδίᾳ) Πῶς ἤθελα νὰ ἤμουν εἰς τὴν Κίναν τώρα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελῶν.

Χάχ, ἄχ, ἄχ, ἄ! μὲ κάμνεις καὶ γελῶ, ἐνῶ δὲν ἔχω ὄρα-
ξιν' δὲν ἠξέύρεις τί σοῦ γίνεται καυμένε. Φαντάσου ὅτι,
(εἰλίγον κατ' ὀλίγον ἐκδιπλαῖ τὸ γράμμα) δεκαπέντε ἐζήτουν αὐτὸ
τὸ μεταλλεῖον.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἰδίᾳ.

Θεέ! τὸ ἀνοίγει... Ὡὰ ἰδῆ τὸ γράψιμόν μου

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Καὶ οἱ δεκαπέντε αὐτοὶ εἶχαν στείλει τὸ διάγραμμα εἰς τὸ ὑπουργεῖον.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ τρέμουσα.

Τὸ ἤνοιξεν! ᾠ! δὲν ἀντέχω πλέον. ἰξέρχεται ἀριστερᾷ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ποῦ πηγαίνεις Φαιναρέτη, δὲν ἀκούεις;

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ πλὴν τῆς ΦΑΙΝΑΡΕΤΗΣ.

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Θεὸ μου! (βλέπων ὅτι ἡ ἐπιστολὴ εἶνε ἀνοικτὴ) Τὸ ἤνοιξεν. . . χάθην!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Δὲν μοῦ λέγεις τί ἔχει ἡ γυναῖκα μου;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Ναὶ τὸ ἐζήτησαν δεκαπέντε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ πλησιάζων αὐτόν.

Στάσου σὲ παρακαλῶ, ἐσὺ δὲν εἶσαι καλὰ σήμερον· ἐγὼ σ' ἐρωτῶ τί ἔχει ἡ γυναῖκα μου καὶ σὺ μοῦ λέγεις ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. ᾠ! τὴν ἄνωγῶ. . . μήπως εἶχατε καμμίαν φιλο-
νεικίαν πάλιν;

ΑΝΔΡΕΑΣ μετὰ τινὰ παύσιν.

Ναί, ὑπεστήριζεν ὅτι. . . τέλος πάντων ἐφιλονεικήσαμεν. . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελῶν.

Ἄν δὲν σᾶς ἰδῶ νὰ ταῖς παίξετε δὲν θὰ σᾶς εἰπῶ: εὖγε!

ΑΝΔΡΕΑΣ ἰδίᾳ.

Τώρα βλέπει καὶ τῶνομά μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ καθήμενος.

Λοιπὸν φέρουν καὶ οἱ δεκαπέντε τὸ διάγραμμα τῶν ὄλοι ὅμως τὸ εἶχαν κλέψει ἀπ' ἐμᾶς. . . Μὰ δὲν ἀκούεις;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Σ' ἀκούω, σ' ἀκούω. . . λέγε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ κατασκευάζων χάρτινον πετεινόν.

Ἡ κυβέρνησις τί κάμνει; Δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν, ὅτι εἴ-
μεθα οἱ πρῶτοι ζητήσαντες, ἀλλὰ πηγαίνει καὶ τὸ παρα-
χωρεῖ εἰς τὸν πρῶτον ἐξάδελφον ἐνὸς φίλου βουλευτοῦ, τοῦ
ὁποίου ἔχει ἀνάγκην τῆς ψήφου. Εἶνε ἀπελπισία, φίλε μου·
κ' ἔπειτα θέλουν νὰ πάγη ἐμπρὸς τὸ ῥωμαίηκο· μὰ πῶς νὰ
πάγη ὅταν τοιαῦτα μεταχειρίζονται μέσα αἱ κυβερνήσεις,
διὰ νὰ ἐξαγοράσωσι τὰς συνειδήσεις τῶν βουλευτῶν; εἶνε
ἀπελπισία, ἀπελπισία! (μετὰ μικρὰν παῦσιν) Δὲν μοῦ λέγεις
σ' ἀρέσουν οἱ πετεινοί;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Ἡ κότταις μ' ἀρέσουν. (ιδίᾳ) Τί ἀνόητος ποῦ εἶμαι, δὲν
ἠξεύρω πλέον τί λέγω.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ δεικνύων αὐτῷ τὸν πετεινόν.

Κρῖμα, διότι ἂν σοῦ ἤρεζαν, κύτταξε, θὰ σοῦ ἔδιδα αὐτὸν
τὸν πετεινόν.

ΑΝΔΡΕΑΣ ιδίᾳ.

Τὸ γράμμα! . . . (μεγαλοφώνως) Μ' ἀρέσουν, μ' ἀρέσουν,
σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι μ' ἀρέσουν, δόσε μού τον.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ βλέπων τὴν Κλεονίκην.

Ἄ! εἶπες μίαν φοράν ὅτι δὲν σ' ἀρέσουν, τώρα θὰ τὸν
δώσω τῆς Κλεονίκης.

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Τί πρᾶγμα;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Νά, σοῦ χαρίζω αὐτὸν τὸν πετεινόν, τοῦ Ἀνδρέα τοῦ
ἀρέσουν ἢ κότταις.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ὅχι δά;

ΑΝΔΡΕΑΣ τῷ Νικολάφ.

Δόσε μού τον, Νικόλαε, σὲ παρακαλῶ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ὅχι, ὄχι... μὴ τυχὸν καὶ τοῦ τὸν δώσης, Κλεονίκη.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Τόσην ἀξίαν δίδετε εἰς αὐτὸν τὸν πετεινὸν, ὥστε οὔτε μίαν καλημέρα δὲν μᾶς λέγετε, κύριε Ἄνδρέα;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Καλημέρα σας.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Τώρα πλέον εἶνε πολὺ ἀργά.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Μὴ τὸν ξεσυνερίζεσαι· ἐπιάσθη πάλιν μὲ τὴν Φαιναρέτην· ἦλθα καὶ τοὺς ἡῦρα μαλλιά κουβάρια. Ἄ! ἐγὼ σᾶς ἀφίνω. (ἐπιστρεφόμενος) Μὴν τύχη καὶ τοῦ τὸν δώσης, Κλεονίκη. (Χαιρετίζων τὸν Ἄνδρέαν). Ἐξοχώτατε κύριε Ἄνδρέα, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἦμαι ταπεινότατος δοῦλος σας.

Ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ πλὴν τοῦ ΝΙΚΟΛΑΟΥ.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Τί ἔχεις Ἄνδρέα;

ΑΝΔΡΕΑΣ ἰδίᾳ.

Ἐδῶ χρειάζεταιαι διπλωματία.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Τί ἔχεις, δὲν μοῦ λέγεις;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Τίποτε· μὲ τὸν ἀδελφόν σου δυσηρεστήθην.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Μὰ διατί;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Ἄν ἦνε ποτὲ δυνατὸν δι' ἓνα πετεινὸν νὰ χαλάσῃ κανεὶς τὴν φιλίαν του.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Τί λέγεις ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Δόσε μού τον αὐτὸν τὸν πετεινόν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Διατί ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Διότι ἂν δὲν μοῦ τὸν δώσῃς, θὰ τὰ χαλάσω μὲ τὸν ἀδελφόν σου, ὁ ὁποῖος ἠθελε νὰ μὲ πάρῃ 'ς τὸ χέρι.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Καλὲ δὲν βαρύνεσαι ποῦ θὰ τὰ χαλάσῃς ; ἔννοια σου καὶ δὲν τὰ χαλνᾷ τόσο εὐκόλα ὁ Νικόλαος. Τί ἔγινες τόσας ἡμέρας ; Ἐμαθες τὰ νέα ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Κλεονίκη, δόσε μου, σὲ παρακαλῶ, αὐτὸν τὸν πετεινόν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Αἶ, τώρα καὶ σύ, ἄφησέ τ' αὐτά. Ἠξεύρεις τί συμβαίνει ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Δὲν ἠξεύρω τίποτε, δόσε μου τὸν πετεινόν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Καλά, τί τρόπος εἶν' αὐτός ;

ΑΝΔΡΕΑΣ μελιχίως.

Δόσε μού τον, Νίκη μου, σὲ παρακαλῶ.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Φαντάσου ὅτι ἓνας κάποιος Σαλτέκης μ' ἐζήτησεν...

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ παρωργισμένη.

Τί ; σοῦ εἶνε ἀδιάφορον ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Κλεονίκη, δόσε μού τον πετεινόν, ἂν μ' ἀγαπᾷς.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ἄ ! σοῦ εἶνε ἀδιάφορον.

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Ὅχι, Νίκη μου· δὲν μοῦ εἶνε ἀδιάφορον, ἀλλὰ δόσε μου τὸν πετεινόν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Δόσε μού τον καὶ δόσε μού τον, δὲν σοῦ τὸν δίδω, ἐτελείωσε.

ΑΝΔΡΕΑΣ ὀργίλως.

Θὰ μοῦ τὸν δώσης, Κλεονίκη· δόσε μου τὸν πετεινόν, ἀλλέως . . .

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ἀλλέως, ἀλλέως . . . νὰ μοῦ κάμετε τὴν χάριν νὰ ἦσθε εὐγενέστερος . . . τὸν πετεινόν δὲν σοῦ τὸν δίδω.

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Μὴ μὲ φέρης εἰς ἀπελπισίαν· Κλεονίκη, δόσε μου τὸν πετεινόν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ἄν σὲ κακοςυνειθίσω ἀπὸ τώρα τί θὰ γίνωμεν μεθαύριον; (ὕποκλίνουσα) Κύριε, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς προσκυνήσω.

ΑΝΔΡΕΑΣ ἀπειλητικῶς.

Κλεονίκη, δὲν θὰ μὲ ἰδῆς πλέον ποτέ . . . δόσε μου τὸν πετεινόν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ καγχάζουσα.

Πῶς εἶπατε ; τὸν πετεινόν ; πρὸς πείσμα σου θὰ τὸν βάλω μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην, ἐκεῖ

ὅπου εἶχα σκοπον νὰ βάλω τὴν φωτογραφίαν σου. (ὕποκλίνουσα)
Σᾶς προσκυνῶ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ἔξαλλος.

Κλεονίκη!

Ἡ Κλεονίκη ἀπέρχεται γελῶσα.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΑΝΔΡΕΑΣ διατρέχων τὴν αἴθουσαν.

Τὴν ἀνόητον! . . . εἶδες πείσμα; τὴν παρεκάλεσα τὴν
ἠπειλήσα· τίποτε, τίποτε δὲν κατώρθωσα· (σταυρῶν τοὺς βρα-
χίονα:) Τώρα, ἂν τῆς κατέβῃ νὰ τὸν χιλιάση; ἂν τὸν ἀνοίξῃ
καὶ ἀναγνώσῃ τὸ γράμμα; (φέρει τὴν χεῖρα τοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου)
ὦ! κρύος ἰδρῶς μὲ περιβρέχει. . . νομίζω ὅτι θὰ σαλεύσῃ τὸ
λογικόν μου. . . ἐχάθην κ' ἐγὼ κ' ἡ Φαιναρέτη! Ἐγὼ ἐχά-
θην βεβαίως, καὶ πότε; ὅταν πλέον τίποτε δὲν μὲ συνέδεε
πρὸς αὐτὴν τὴν γυναῖκα· τί ἤθελα ἐγὼ νὰ τῆς εἰπῶ ὅτι τὴν
ἀγαπῶ, ἐνῶ δὲν τὴν ἠγάπων· διὰ νὰ περνᾷ ὁ καιρός μου;
ὠραῖα ἐπέρασεν. Ἄ! πῶς δὲν προέβλεπα ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ
γίνῃ γνωστὸν τοῦτο; Θεέ μου, θεέ μου, ἂν δὲν τρελλαθῶ
καὶ σήμερον δὲν θὰ τρελλαθῶ ποτέ.

Πίπτει ἐπὶ ἔδρας.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΑΝΔΡΕΑΣ, ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ εἰσερχομένη ἀκροποδητή.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Αἶ, τί ἀπέγινε; τὸ ἐδιάβασεν;

ΑΝΔΡΕΑΣ ἐγειρόμενος.

Ἄ! κυρία μου. . . μὲ κατεστρέψατε.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

ὦ! δυστυχία μου! Καὶ πῶς θὰ τὸν ἰδῶ τώρα; πῶς θὰ τὸν ἀντικρύσω;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Αὐτὰ ἔχετε σεῖς αἱ γυναῖκες· ἀπερίσκεπτοι πάντοτε, ἐλαφραὶ, ριψοκίνδυνοι. Δὲν τὸ ἔχετε τίποτε νὰ γράψετε γράμμα, τὸ ὁποῖον νὰ σᾶς ἐνοχοποιῇ διὰ τοῦ φοβερωτέρου τρόπου· ἐκτίθεσθε χωρὶς νὰ σκέπτεσθε τὰς συνεπείας, ἀδιαφορεῖτε πρὸς ὅλα, τοὺς κινδύνους ἀγαπῶσαι. Θέλετε συγκινήσεις, θέλετε νὰ εὐρίσκεσθε εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἔχετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ φαντάζεσθε ὅτι σώζεσθε διὰ τῆς εὐφυΐας σας· ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔπταισα διὰ νὰ μ' ἐνοχοποιῆτε· τίς ἢ ἀνάγκη νὰ γράψετε τὸ ὄνομά μου μέσα, κυρία;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Αἶ, δὲν συλλογίζεσθε, κύριε, ὅτι εἶσθε ὁ αἷτιος τῆς καταστροφῆς μου; ἔτσι πετοῦν τὰ γράμματα τῶν κυριῶν; διὰ νὰ τὰ εὐρίσκουν οἱ σύζυγοι;

ΑΝΔΡΕΑΣ ἀπελπιστικῶς.

Καὶ νὰ τὰ κάμνουν πετεινούς! ὦ! Θεέ μου!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Τί πράγμα;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Τὸ ἤνοιξε μὲ τὴν μεγαλειτέραν τοῦ κόσμου ἀπάθειαν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἀδημονοῦσα.

Τὸ ἐδιάβασε;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Δὲν ἤξεύρω, κυρία μου, ἀλλὰ τὸ ἔκαμε πετεινόν!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Πετεινόν;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Μάλιστα, πετεινόν. Σᾶς βεβαιῶ, κυρία μου, ὅτι ἐντρέπομαι διὰ τὸν σύζυγόν σας, ἐντρέπομαι διὰ τὸν φίλον μου! Ἐνας ἄνθρωπος σπουδαῖος νὰ κάμνη πετεινούς. . . πετεινούς!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Ποῦ εἶνε; τί τὸν ἔκαμε; Ἐσώθημεν!

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Ἄ, ναί, σᾶς φαίνεται ὅτι ἐσώθημεν· καὶ μ' ἐρωτᾶτε ποῦ εἶνε; εἰς τὰ χέρια τῆς Κλεονίκης εἶνε.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Ἄ, τρέχω νὰ τῆς τὸν πάρω.

ΑΝΔΡΕΑΣ κρατῶν αὐτήν.

Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κυρία μου, ὄχι, μήπως γεννήσετε ὑπονοίας, ὄχι· πρέπει μὲ τρόπον νὰ ἐξελειφθῇ αὐτὸς ὁ πετεινός, διότι ἐγὼ τόσον ἐπέμεινα νὰ μοῦ τὸν δώσῃ ἡ Κλεονίκη, ὥστε ἅμα τὸν ζητήσητε σεῖς, ἀπίθανον δὲν εἶνε νὰ συλλάβῃ ὑποψίας ἀμέσως· πρέπει νὰ εὔρωμεν τρόπον νὰ τὸν ἐξαφανίσωμεν. Ἄ! ἀπὸ σήμερον κηρύττω πόλεμον καθ' ὄλων τῶν πετεινῶν τοῦ κόσμου.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Μὰ πῶς νὰ γίνῃ; ἂν αὐτὴ καθὼς εἶνε περίεργος τὸν ἀνοίξῃ; ἐχάθην, ἐχάθην!

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Ἄμ' ἐγώ;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Σεῖς, κύριε, σεῖς τί ἔχετε νὰ χάσετε ἐπὶ τέλους; ἐνῶ ἐγὼ

Θὰ χάσω τὴν ὑπόληψίν μου, Θὰ καταστραφῶ ἐντελῶς. Νὰ ἐρυθριῶ ἐνώπιόν της· ἄ! τί μ' ἐκάματε νὰ κάμω, κύριε.

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Καὶ ποῖος σᾶς εἶπε νὰ μοῦ γράψετε;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Ὅχι, ἠθέλατε νὰ σᾶς δεχθῶ μετὰ τὴν προδοτικὴν διαγωγὴν σας, αἱ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Διατὶ προδοτικὴν;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

ὦ! μὴ μοῦ ἀναφέρετε πλέον αὐτὸ τὸ περιστατικόν, διότι φρίκη μὲ καταλαμβάνει. Ἴδου ὁ ἄνθρωπος, διὰ τὸν ὁποῖον ἔμεινα νύκτας ὅλας ἄγρυπνος, ἴδου ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἦτο πλήρης εὐγενῶν αἰσθημάτων· τὸν ἐπίστευσα καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ παραβῶ. . . . ἄθλιε!

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Κυρία μου, ὅλ' αὐτὰ εἶνε περιττά, ἔρχονται κατόπιν ἑορτῆς· τὸ σπουδαιότερον εἶνε νὰ εὐρωμεν μέσον καὶ νὰ ἐξαφανίσωμεν τὸν πετεινόν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Ὅχι, δὲν εἶνε κατόπιν ἑορτῆς· ποῦ εἶνε οἱ ὄρκοι σας, κύριε;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Κυρία μου, θέλετε νὰ σᾶς ὀμιλήσω εἰλικρινῶς; Δὲν σᾶς ἠγάπησα ποτέ.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Μὲ ἐνεπαίξατε λοιπόν;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Ἐγώ; οὔτε κατὰ φαντασίαν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΙ.

Λοιπόν, λοιπόν τί ἠθέλατε ἀπ' ἐμέ; Διὰ νὰ περναῖτε τὸν καιρὸν σας ἤρχεσθε ἐδῶ καὶ ἐκάμνατε τὸν μελαγχολικόν;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Διατί νὰ προσέξετε;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΙ.

Διατί; μ' ἐρωτᾷ διατί; ὦ! σιωπήσατε καλλίτερα, διότι τοῦ ἔρχεται νὰ σᾶς πνίξω. Νὰ ἦμαι ἡσυχος, ν' ἀγκπῶ τὸν σύζυγόν μου καὶ νὰ ἔλθετε σεῖς νὰ μὲ κάμειτε νὰ τὸν λησμονήσω πρὸς στιγμήν.

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Μά, κυρία μου, ἐπὶ τέλους ποῖος σᾶς εἶπε νὰ τὸν λησμονήσετε; Ἐγὼ οὔτε χθὲς ἦλθα οὔτε προχθές· ἀφ' οὔτου ὑπανδρεύθητε σᾶς γνωρίζω· ἐπὶ τέσσαρα ἔτη σᾶς εἶπα ποτὲ τίποτε; Μίαν ἡμέραν ἤμην μελαγχολικός· μήπως νομίζετε ὅτι διὰ σᾶς ἤμην μελαγχολικός;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΙ.

Καὶ διὰ ποῖαν λοιπόν;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Διὰ καμμίαν· ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν τοῦ εἶχε φέρει ὁ ράπτῃς τὰ ἐνδύματά μου, κυρία μου, καὶ δι' αὐτὸ ἤμην μελαγχολικός.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΙ.

ὦ! φρίκη!

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Ἐρχεσθε σεῖς, μὲ βλέπετε, μ' ἐρωτᾶτε· σᾶς ἀπάντησα τί-

ποτε; ὄχι. Τὴν ἄλλην ἡμέραν δὲν μοῦ τὰ εἶχε φέρει ἀκόμη καὶ ἡ μελαγχολία μου ἤβησε. Σεῖς τί κάμνετε; μὲ γλυκοκτυπάζετε. Τὴν τρίτην ἡμέραν τὰ περιμένω· τίποτε· μὲ ἡπάτα, κυρία μου, ὁ ῥάπτης, δὲν τὰ εἶχε κόψει ἀκόμη· κ' ἐγώ, ἐγὼ ἐμελαγχόλουν. Τότε ζητεῖτε νὰ μὲ παρηγορήσητε, τότε μοῦ λέγετε ὅτι εἴσθε φύσις ποιητική, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθητε εἰς τὸν κόσμον· ὅτι μόνη κατοικία σας ἔπρεπε νὰ ᾔηνε τὸ ἄστρον τοῦ Διὸς· μήπως ἐνθυμοῦμαι τί ἄλλα μοῦ ἐλέγατε; Ἐπὶ τέλους ὁ ῥάπτης μοῦ φέρει τὰ ἐνδύματά μου καὶ εἶμαι ὄλος χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις. Διατί τότε νὰ μοῦ εἶπητε ὅτι εἴσθε δυστυχής; διατί νὰ ζητῆτε παραμυθίαν ἀπ' ἐμέ; καὶ τί ἔπρεπε νὰ κάμω ἐγὼ τότε; Εἶχα τὰ ἐνδύματά μου, κυρία μου, τὰ ὁποῖα εἶχα παραγγείλει, εὐρίσκω ἔρωτα ἔτοιμον, νὰ φανῶ βλάξ ἐγώ; Ὁχι, κυρία μου, ὄχι.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Ἄθλιε, ἄθλιε!

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Ἄλλὰ τὸ πρᾶγμα ἐπήγαινε εἰς μάκρος· τί ἔπρεπε νὰ κάμω; δὲν ἠθέλατε νὰ ἐννοήσητε ὅτι δύο καὶ δύο κάμνουν τέσσαρα.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

ὦ! σιωπήσατε!

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Λοιπὸν καὶ ἐγὼ ἐσκέφθην νὰ νυμφευθῶ· ποῦ εὐρίσκετε ὅτι εἶμαι ἄθλιος;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Φθάνει, φθάνει πλέον, κύριε, φθάνει· ὄλ' αὐτὰ ἔπρεπε νὰ τὰ προῖδω, ναί· τώρα εἶνε πολὺ ἄργά.

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Τώρα, κυρία μου, πρέπει νὰ εὐρωμεν μέσον νὰ πάρωμεν

τὸν πετεινὸν ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Κλεονίκης· νά, αὐτὸ πρέπει
νά κάμωμεν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Σκεφθῆτε, ἐπινοήσατε, πῶς νά γίνη.

ΑΝΔΡΕΑΣ διατρέχων τὴν αἴθουσαν.

Πῶς νά γίνη, πῶς νά γίνη, ἐάν τὸ ἥξευρα δὲν θὰ τὸν εἶχε
πλέον.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ διατρέχουσα τὴν αἴθουσαν ἀντιθέτως.

Πῶς νά τὸν πάρωμεν; πῶς; πῶς; (ὡσεὶ ἐμπνεομένη) ᾠ! ᾠ!
ἠῶρα!

ΑΝΔΡΕΑΣ πλησιάζων.

ᾠ!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Νά τῆς εἰποῦμεν ὅτι εἶνε λογαριασμὸς τοῦ Νικολάου.

ΑΝΔΡΕΑΣ ἀπομακρυνόμενος.

ᾠ! ἐπετύχατε, διὰ νά τρέξῃ νά τοῦ τὸν δώσῃ ὠραῖα!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Μὰ τότε;

ΑΝΔΡΕΑΣ ὡσεὶ ἐμπνεόμενος.

ἠῶρα!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ πλησιάζουσα.

ᾠ!

ΑΝΔΡΕΑΣ.

ᾠ Αν τῆς ἐλέγαμεν ὅτι εἶνε ἰδικὸς σας, λογαριασμὸς;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἀπομακρυνομένη.

ᾠ, ᾠ! διὰ νά τὸν ἀνοίξῃ καὶ νά ἰδῇ τί ἐξοδεύω, ὅταν
παραπονεῖται ὅτι δι' αὐτὴν δὲν ἐξοδεύω τίποτε.

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Λοιπόν ;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Ἄ ! ὅα σκάσω, δὲν κάμνομεν τίποτε.

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Τὸ βλέπω· δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μοῦ τὸ εἰπῆτε.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Ποῦ εἶνε ἡ εὐφυΐα σας ; ποῦ εἶναι ὁ ἐφευρετικὸς νοῦς σας ;
ποῦ εἶνε ἡ φαντασία σας ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Τώρα καθὼς κατήντησα, ἔγινε κουρκοῦτι τὸ μυαλό μου.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Ἄ ! Θεέ μου ! καὶ ἡ ὥρα περνᾷ καὶ ὁ Νικόλαος ὅα ἐπκ-
νέλθῃ !

ΑΝΔΡΕΑΣ ὡσεὶ ἐμπνεόμενος.

Ἡῦρα, ἡῦρα ! αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ ἡῦρα.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Τί πράγμα ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Καθήσατε ἐκεῖ, ἐκεῖ εἰς τὸ τραπέζι.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Διατί ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Ἐλᾶτε, μὴ χάνωμεν καιρόν. Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, καθή-
σατε.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ καθημένη.

Τί ὅα κάμετε ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Γράφετε.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Μὰ θέλω νὰ μοῦ εἰπῆτε τί θέλετε νὰ κάμετε.

ΑΝΔΡΕΑΣ ἀνυπομόνως.

Οὐ! περιέργειαν ποῦ τὴν ἔχετε σεῖς αἱ γυναῖκες! Νά, θὰ γράψητε ἓνα γράμμα, θὰ κάμωμεν ἓνα πετεινὸν καὶ θὰ πάγετε νὰ τὸν βάλετε ἐκεῖ ποῦ ἔχει τὸν ἄλλον· τὸν ἔχει μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην· νά, αὐτὸ εἶνε.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ γράφουσα.

Ἄ, πολὺ καλὰ.

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Τί κάμνετε;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ γράφουσα.

Τὸ βλέπετε, γράφω τὸ γράμμα.

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Μίαν στιγμὴν παρακαλῶ. Τὸ γράμμα θὰ τὸ γράψωμεν μαζῆ.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Πῶς μαζῆ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Θὰ σᾶς τὸ ὑπαγορεύσω ἐγώ. Γράψατε σᾶς παρακαλῶ:
Κύριε Ἀνδρέα.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ γράφουσα.

Κύριε Ἀνδρέα.

ΑΝΔΡΕΑΣ ὑπαγορεύων.

Μοῦ ζητεῖτε τὴν χεῖρα τῆς Κλεονίκης, σᾶς τὴν δίδω.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἐγειρομένη.

Ποτέ!

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Πῶς εἶπατε ;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Δὲν τὸ γράφω ποτέ.

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Ἄ ! θὰ τὸ γράψετε, ἀλλέως προδίδω τὰ πάντα καὶ ὅ,τι βρέξῃ ἄς κατεβάσῃ.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Ἄ ! Θεέ μου, θὰ σκάσω !

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Προσέξτε, μὴ ὠθῆτε τὰ πράγματα εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, διότι θὰ εὔρητε τὴν ἀπελπισίαν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Μὰ δὲν εἶνε δυνατόν.

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Καθήσατε, σᾶς παρακαλῶ καὶ μὴ χάνωμεν καιρόν· ὀρίσατε· κυρία Φαιναρέτη, καθήσατε.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ κηημένη.

Ἄχ, Θεέ μου !

ΑΝΔΡΕΑΣ ὑπεργροῦων.

Μοῦ ζητεῖτε τὴν χεῖρα τῆς Κ.λεορίκης, σᾶς τὴν δίδω.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ γράφουσα.

...Σᾶς τὴν δίδω...

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Τὸ γράμμα σας ἦτο μεγαλειότερον, πρέπει κάτι τι νὰ προσθέσωμεν. Γράψατε σᾶς παρακαλῶ: Ἄλλὰ πρέπει νὰ ἐρωτήσω τὸν σύζυγόν μου καὶ πρὸ πάντων, τὴν Κ.λεορίκη αὐτήν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ γράφουσα.

...Τὴν Κ.λεορίκη αὐτήν...

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Τώρα κάμετέ το πετεινόν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Πῶς νά τὸ κάμω πετεινόν;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Νά, διπλώσατέ το... ξεύρω ἐγώ; πῶς κάμνουν τοὺς πετεινοὺς;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Μὰ δὲν ἤξεύρω.

ΑΝΔΡΕΑΣ.

᾽Ω! δυστυχία! δὲν ἤξεύρετε; καὶ τώρα;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

Οὔτε σεῖς δὲν ἤξεύρετε;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Δὲν ἔκαμα ποτέ μου.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ διατρέχουσα τὴν αἴθουσαν.

᾽Α! ἐχάθημεν, ἐχάθημεν!

ΑΝΔΡΕΑΣ διατρέγων τὴν αἴθουσαν ἀντιθέτως.

Τετέλεσται!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἰσταμένη.

᾽Α! ἡ ὑπηρέτρια ἴσως ἤξεύρει.

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Τρέξατε μὴ τυχὸν καὶ σᾶς φύγη.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἐξερχομένη.

᾽Α, Θεέ μου, Θεέ μου, Θεέ μου!

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

ΑΝΔΡΕΑΣ διατρέγων τὴν αἴθουσαν.

Νὰ μὴν ἠξέσω νὰ κάμω ἓνα πετεινόν ! Τί μοῦ χρειάζεται τότε ἡ τόση σπουδὴ καὶ ἡ τόση μελέτη ; τί μοῦ χρειάζονται τὸ δίπλωμά μου καὶ οἱ τίτλοι μου, ἀφοῦ δὲν ἠξέσω νὰ κάμω ἓνα πετεινὸν εἰς τοιαύτας κρίσιμους περιστάσεις ; Ἐνα πετεινόν ! δι' ἓνα πετεινὸν κοντεύω νὰ χάσω τὴν εὐτυχίαν μου !

ΣΚΗΝΗ ΙΓ΄.

ΑΝΔΡΕΑΣ, ΚΛΕΟΝΙΚΗ διανοίγουσα τὴν θύραν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Κουκουρίκου !

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Ἄφησέ με ἤσυχον !

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἀπὸ τῆς θύρας.

Τὸν θέλεις πάντοτε τὸν πετεινόν ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Ἄφησέ με.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Εἶνε ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην μου· πήγαινε νὰ τὸν πάρης.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Οὔτε πετεινὸν θέλω, οὔτε τίποτε.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Νὰ σοῦ στείλω ὀλίγον ξεῖδι ; κάμνει καλὸν εἰς τὰ νεῦρα.